

[Valdemar Thomsen.]

antyde, hvem af Tingets Medlemmer der havde det rette Samfundssind og hvem ikke. Selv om denne Udfordring fremkom under den tidligere Statsminister, finder jeg Anledning til at sige til den nuværende Regering, at saafremt det skal være saadan, at Modstandere af Regeringens Forslag uden Hensyn til disses Indhold skal stemples som en Slags æreløse Personer, saa maa man indstille sig paa at faa raat for usødet. Foreløbig vil jeg gaa ud fra, at Landbrugsministeren ved den paagældende Lejlighed kun gav Udtryk for sin egen private Mening, og den har vi som bekendt ikke altid her i Tinget kunnet tillægge den allerstørste Betydning. Landbrugsministeren tog sig aabenbart ikke i Agt for, at han med sin Antydning om Mangel paa Samfundssind saarede ikke alene os, som han tog Sigte paa, men i Virkeligheden hele det Erhverv, hvis første Repræsentant han er. Forholdet er nemlig det, at praktiske Landmænd — Juletræshusmænd tæller ikke med i denne Forbindelse — fra en Side af er Modstandere af den Smørlov, som efter Landbrugsministerens Mening er Prøvestenen paa, om man har Samfundssind eller ej. Trods Forhaandsfordømmelse fra denne Plads og i Partipressen har det gennem utallige Tilkendegivelser fra Mejerigeneralforsamlinger Landet over vist sig, at danske Bønder har deres sunde Sans i Behold, og at de ikke uden videre trasker i Hælene paa Avisredaktørerne, selv om de udstyrer sig med nok saa store Flag i Knaphullet.

Med denne Landbrugets absolutte Underkendelse af Regeringens Prispolitik som Baggrund vil jeg give Partierne og Pressen det Raad, at man ikke i Fremtidenganske roligt gaar ud fra, at man har hele Befolkningen — eller er det kun 95 pCt. af den — bag sig, fordi de Herrer paa Redaktionskontorerne siger Ja og Amen til alt, hvad der dikteres her fra København. Forløbet af dette Efteraars Mejerigeneralforsamlinger viser til fulde, at man langt fra kan regne med Medlemmerne af de respektive Vælgerforeninger som Meningsfæller, selv i principelt afgørende Spørgsmaal. Det er et Forhold, som Fadderer til Smørloven, det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, bør betænke, før han næste Gang bliver kæphøj, naar Talen er om en Afstemning som den, der nu finder Sted ude i Mejerierne. Maa jeg lige her indskyde, at det virker noget overraskende, naar Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø A.), i sin Tale i Gaar gav det Udseende af, at ogsaa de arbejdende Husmænd er

Modstandere af en Forhøjelse af Producentprisen for Smør. Jeg kan fortælle det ærede Medlem, at næsten hver eneste Mejerikreds, der har taget Stilling til Spørgsmaalet, enstemmigt er gaaet ind for Mejeribrugets Priskrav, og at Husmændene er Flertal inden for de allerfleste Mejerier. Her staar vi over for et typisk Eksempel paa, hvad Pressens Fortielser og Fordrejelser medfører; ved at læse Partipressen maa man jo faa det Indtryk, at det kun er forholdsvis smaa og ubetydelige Kredse inden for Landbruget, Kredse uden Samfundssind, der er Modstandere af den tidligere — jeg siger her udtrykkelig tidligere — Regerings Landbrugspolitik. Derfor vil det være naturligt at konstatere Landbrugets Stilling til dette Prisdiktat. Det er saa meget mere paa-krævet, som Forbrugerne i Tide bør være klar over, at Konsekvensen af en saa kortsynet og utidssvarende Fremgangsmaade vil blive Knaphed paa livsvigtige Varer saavel til direkte Konsum som til Udveksling med lige saa vigtige Raastoffer, uden hvilke Arbejdsløsheden vil tage en katastrofal Vending.

Bemærkelsesværdigt og betegnende for det Hensyn, der vises Landbruget, er det, naar Landbrugsministeren i en Tale, som kun fylder 5 Spalter i Rigsdagstidende, ikke mindre end 5 Gange — jeg tror, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i Gaar havde sin Opmærksomhed henledt paa samme Forhold — mindede om Landbrugets Indtægtsstigning i Sammenligning med andre Erhvervs. Det gjorde Ministeren uden samtidig at gøre opmærksom paa de fantastiske lave Priser paa Landbrugsprodukter, som danner Grundlaget for en saadan Sammenligning. Fortielsen af dette Forhold er den ene Side af Sagen — den pynter unægtelig ikke paa Ministeren —, men endnu værre er det, naar det kommer for Dagen, at det efter 9. April 1940 var Meningen at stabilisere de daværende Underskudspriser. For øvrigt passer det ikke, hvis Ministeren med sine Oplysninger har villet give det Udseende af, at kun Landmænd og Fiskere har stigende Indtægter. En Statistik fra Aalborg viser saaledes, at Indtægterne i 1940 alene i denne By var steget med 3,9 Mill. Kr. Funktionærer og Tjenestemænd fik i dette Aar i Aalborg forøget deres Indtægter med 12 pCt. og adskillige Grupper med ca. 50 pCt. Her i Hovedstaden gør noget tilsvarende sig gældende. Arbejdergruppen har forøget sine Indtægter med 10,9 pCt. og Restauratørerne, de, som omsætter Landbrugets Produkter, med ikke mindre end 28,4 pCt.; derfor faar Køben-